

ГОЛЪМИЯТЪ БРАТЪ

СОФИЯ
1939

Голѣмиятъ братъ

ГОЛѢМИЯТЪ БРАТЪ

Слото осемъ въ 1838 г. представя старата майка, която лесно решава въпроситѣ които не се раждатъ, да се раждатъ, които не умира, да умира, които не осиромашава или забогатява, да осиромашава и забогатява. Тя лесно рѣже компютъ, не мисли много. Ойривъ новата година, която иде, е тинаходателна къмъ всички. Тя крие въ себе си много велико и красиво. Особно числата 4 и 9 съдържа триъ велики любви — любовта, милостта и истината — едновременно в живота, анизато и в смъртта. Числото 4 е представя оца, анизатъ, татко, а в боребену мѣстатъ, резултатъ на тѣлесния принципъ, чрезъ който се помнятъ. Великитъ силъ въ света. Числото 9 е сѣрцъ, представя крайния резултатъ на всички животъ. Никакъ не може да отиде по-далечу отъ живота чевитъ. Тѣя нѣматъ новата година пундѣ отъ човѣкъ всички възможности на проява своитѣ стари добрини и злыбуди. Който иска новъ тѣя година да е сѣрцъ, да старъ добринъ да грѣши, тѣя ще 1999. Новата година по-

СОФИЯ
1999

Голѣмиятъ братъ

Тази вечеръ сте се събрали да посрещнете новата 1939 година. Числото 39 е образувано отъ 3 и 9, които сж резултати. Числото осемъ въ 1938 г. представя старата майка, която лесно решава въпроситѣ: който ще се ражда, да се ражда; който ще умира, да умира; който ще осиромашава или забогатява, да осиромашава и забогатява. Тя лесно рѣже концитѣ, не мисли много. Обаче, новата година, която иде, е снизходителна къмъ всички. Тя крие въ себе си нѣщо велико и красиво. Изобщо, числата 3 и 9 съдържатъ тритѣ велики добродетели — любовта, мъдростта и истината, а сжщевременно и живота, знанието и свободата. Числото деветъ представя още човѣшката глава, т. е. проявения човѣкъ, резултатъ на творческия принципъ, чрезъ който се изявява Божията сила въ свѣта. Числото деветъ представя крайния резултатъ на всѣки животъ. Никой не може да отиде по-далечъ отъ числото деветъ. Тѣй щото, новата година отнима отъ човѣка всички възможности да проявява своитѣ стари навици и погрѣшки. Който иска презъ тази година да продължава по старъ обичай да грѣши, той ще фалира. Новата година но-

си всички условия за добър животъ. Който иска да живѣе добре, да проявява своитѣ добри мисли, чувства и постѣпки, той ще намѣри благоприятни условия за това, именно, тази година. Който мисли, че може да държи своя старъ животъ, пѣленъ съ лоши мисли и желанія, той ще се разтопи като ледъ и ще се изпари като вода.

Новата година е за добритѣ хора. Тя носи благоприятни условия за посаждане на всичко, което ви е дадено. Презъ тази година трѣбва да извадите отъ хамбара всички хубави семена и да ги посадите на нивата си. Нивата представя човѣшката душа. Тази нива е свѣтътъ, въ който човѣкъ живѣе. Като уподобяваме душата на нива, ние имаме предъ видъ само външното ѣ облѣкло. Казано е въ Писанието: „Богъ толкова възлюби свѣта, щото даде своя единороденъ Синъ въ жертва, да не погине всѣки, който вѣрва въ Него“. — Кой свѣтъ възлюби Господъ? — Свѣтътъ, който е въ човѣшката душа. Значи, Богъ е възлюбилъ разумната душа, която се проявява. Казано е сжщевременно, че Богъ е възлюбилъ истината въ човѣка. — Кѣде е истината? — Въ човѣшката душа. Истината не може да се прояви вънъ отъ душата. Който търси истината, той първо трѣбва да намѣри душата, т. е. да съзнае, че има душа и живѣе въ нея. Душата говори на човѣка чрезъ всичко, което го заобикаля. Слънцето, което грѣе; вѣтрѣтъ, който вѣе; рѣкитѣ, които текатъ; цвѣтията, които

растатъ, това е все говоръ на душата — великата майка на човѣчеството. Тя се грижи за него по различни начини. По нейна заповѣдъ слънцето грѣе, вѣтрътъ вѣе, извори-тѣ бликатъ, плодетъ зрѣятъ. Душата е проявениятъ Богъ въ човѣка. Когато човѣкъ не слуша душата си, тя се оттегля отъ него, и той се стопява, както ледътъ — отъ слънчевитѣ лъчи. Душата може да стопи човѣка на своя огънь, както вие топите восъка. Отъ стопения воскъ тя прави нови форми дотогава, докато ги хареса. Тази година ще бждатъ излѣти много добри хора, т. е. добри хора ще се родятъ.

Като знаете това, бждете готови тази година да ви стопятъ и отново да ви излѣятъ. Това ще стане съ мнозина, но не съ всички. Нищо страшно нѣма въ стопяването и изливането на новитѣ форми. Това не означава умира-не. Има нѣщо страшно въ свѣта, но то не е въ умирането. Страшно е, когато човѣкъ влѣзе въ противоречие съ себе си. Има едно противоречие въ свѣта, което произлиза отъ яденето въ широкъ смисълъ на думата. Казано е, че Богъ създаде свѣта въ шесть дня, а въ седмия си почина. За всички дни Той се произнесе, че това, което създаде, е добро. За втория день, обаче, Богъ не се изказа. Този день има нѣщо общо съ храненето. Ето защо, тази година си е поставила за задача да възпита човѣка въ храненето. Тя съветва човѣка да не преяжда. Тя му казва да яде само ония храни,

които обича; да се облича съ такива дрехи, които обича; да чете книги, които обича; да дружи съ хора, които обича. Въ храненето човѣкъ може да се поправи, само когато свърже устата си съ ушитѣ. Съ други думи казано: човѣкъ може да изправи живота си чрезъ словото. Каквото говори, той трѣбва да слуша. Вслушва ли се въ думитѣ си, преценява ли ги, той може да се поправи. Не се ли вслушва въ думитѣ си, не ги ли преценява, той не може да се поправи, не може правилно да се развива.

И тъй, тази година говорете само онова, което сте чули отъ себе си. Щомъ сте казали нѣщо, което е минало и презъ вашитѣ уши, можете да го кажете на всеуслишание, цѣлиятъ свѣтъ да го чуе. Не е ли минало презъ вашитѣ уши, задръжете го въ себе си. Новата година ще бѣде една отъ добритѣ и плодородни години. Бждете будни, да съберете храна въ запасъ, да имате за другитѣ години. Сега вие сте въ Египетъ, когато Иосифъ предсказа, че ще има седемъ плодородни и седемъ неплодородни години. За добритѣ хора тази година е една отъ плодороднитѣ. Тѣ трѣбва да си събератъ храна за неплодороднитѣ години, които ще дойдатъ. Не взимайте думитѣ ми въ букваленъ смисълъ. Азъ не говоря само за физическото плодородие.

Като се говори за гладъ, за сиромашия, за смъртъ, хората започватъ да се страхуватъ. Страшна е смъртта, но човѣкъ трѣбва да

знае, за какво умира. Добре е понѣкога човѣкъ да умре, но за какво? За пиянството, за сиромашията, за лъжата, за невежеството. Добре е човѣкъ да оживѣе и да възкрѣсне, но за какво? — За знанието, за свѣтлината, за свободата, за живота, за любовта. Безъ любовь животътъ нѣма смисълъ. Безъ свѣтлина и знание животътъ нѣма просторъ. Безъ свобода животътъ нѣма постижения. Да умре човѣкъ, това значи, да се откаже отъ своитѣ недъзи, отъ злото въ свѣта. У-мира, т. е. човѣкъ отива въ свѣта да учи. Да възкрѣсне човѣкъ, това значи, да живѣе за доброто, за великото въ свѣта. Като прилага законитѣ на доброто, човѣкъ трѣбва да посвети голѣма частъ отъ живота си на любовта, на мъдростта и на истината. Любовта ще му подари живота, мъдростта — знанието и свѣтлината, а истината — свободата. При това положение само човѣкъ ще се научи да обича Бога и хората, да разбира любовта.

Какво значи човѣкъ да обича Бога? Да обича човѣкъ Бога, това значи, да Го вижда навсѣкжде. Търси ли Го вънъ отъ себе си, човѣкъ никога не може да Го види. Какъ може да Го види отвънъ, щомъ Той живѣе въ него? Кой може да види лицето си? За да види лицето си, човѣкъ трѣбва да има огледало. Всички хора едни за други сж огледала, въ които могатъ да се оглеждатъ. Следователно, като обичате единъ човѣкъ, вие се оглеждате въ него като въ огледало. Пъкъ

и този, когото обичате, сжщо се оглежда въ васъ. Като се види въ нѣкое огледало, човѣкъ се радва.—Защо?—Защото вижда Божественото въ огледалото. Образътъ, който вижда въ огледалото, е чистъ, неопетненъ. — Защо?—Защото никой досега не е могълъ нито да го пипне, нито да го пригърне. Кой човѣкъ е могълъ да пригърне своя образъ въ огледалото? Вие можете да си съставите понятие за Божественото, като за образъ, който само се вижда, но не се пипа, не се хваща, не се пригрѣща, нито цѣлува. Направите ли най-малкия опитъ да се докоснете до този образъ, той моментално изчезва.

Сега, ако ви питатъ, защо трѣбва да обичате, ще отговорите: Човѣкъ трѣбва да обича, за да вижда Божественото навсѣкжде. Не Го ли вижда, той нѣма животъ въ себе си. Безъ любовъ животътъ нѣма смисълъ. Тази година трѣбва да дадете пжтъ на любовта въ себе си, за да се влѣе струята на великия животъ въ васъ. Мнозина се страхуватъ отъ любовта, наричатъ я огънь всепояждащъ. Не, огънятъ на любовта гори, безъ да изгаря. Като посветите живота си на любовта, ще разберете, че имате сила да носите мжчнотиитѣ си. Като посветите живота си на мждростта, ще разберете, че имате знание и свѣтлина да виждате нѣщата ясно. Като посветите живота си на истината, ще разберете, че имате свобода. Силата дава възможность на човѣка да преодолява трудноститѣ въ живота. Знанието освѣ-

тява път на човѣка. Свободата дава възможност на човѣка да се прояви. Нѣкой казва, че е свободенъ и може да изкаже мнението си по нѣкой споренъ въпросъ. Това не е никаква свобода. Свободно говори само онзи, който може да каже на умрѣлия да стане отъ гроба и да започне новъ животъ. Каже ли му да стане, а той продължава да лежи въ гроба, това не е свободно говорене.

Сега, азъ желая на всички присѣтстващи да излѣзете отъ гробовѣтъ си. Не е въпросъ тѣлата ви да възкрѣснатъ. Не, душата ви трѣбва да възкрѣсне. Да възкрѣсне душата ви, това значи, да се прояви. Велико, красиво нѣщо е човѣшката душа. Да се прояви душата на човѣка, това значи, да се дигне надгробната плоча, която я затискала отъ хиляди години, и да се събуди отъ дълбокия сънъ. Събудете се отъ този сънъ и не спете вече! Заспите ли, голѣми нещастия ще ви сполетятъ. Не заспивайте на мѣста, дето минаватъ крадци и разбойници. Съ други думи казано: никога не допускайте въ ума си нито една отрицателна мисль и въ сърдцето си нито едно отрицателно чувство, които, отъ една страна обиратъ хората, а отъ друга—обвиняватъ мирнитѣ пѣтници въ кражба и злосторство. Искате ли да запазите съзнанието си будно, никога не допускайте крива мисль по отношение на Божественото въ свѣта. Не питайте, защо сж допуснати страданията и нещастията въ живота. Не питайте, защо едни хора сж съ-

здадени добри, а други — лоши. По естество човѣкъ е създаденъ добъръ. Когато се проявява нѣкога лошъ, причината за това е той самъ. Божията рѣка не е взела и не взима никакво участие въ страданията и нещастията на хората. Човѣкъ е създаденъ добъръ, но ако той доброволно не иска да се прояви такъвъ, насила никой нѣма да го застави да прояви своето естество. Да прояви доброто въ себе си, това е право на човѣка. Ако не го прояви, той носи отговорността, че не се е проявилъ такъвъ, какъвто е създаденъ.

Следователно, новата година иска отъ всички да се проявите такива, каквито сте създадени, т. е. да проявите доброто въ себе си. Всѣки трѣбва да прояви любовта на сърдцето си безъ страхъ. Ще кажете, че хората не ви обичатъ. Не е въпросъ въ обичането. Днесъ отъ човѣка не се изисква толкова любовъ, колкото умѣние да преценява любовта. Ние сме въ епоха, когато трѣбва да преценяваме любовта. Ще кажете, че трѣбва да се възлюбите едни-други. Не, докато не цени любовта, човѣкъ не може да люби. Невъзможно е да любишъ човѣка, докато не ценишъ душата му. Любовта е възможна само тогава, когато се научите да цените човѣшката душа. Да ценимъ човѣшката душа, това значи, да познаемъ въ нея Божия образъ. Щомъ познаемъ образа на Божественото, ние ще почувствуваме любовта Му. Нѣма по-велико нѣщо за човѣка отъ любовта.

Запали ли се човѣкъ веднѣжъ отъ любовъта, повече не трѣбва да го палятъ. Ето и слънцето, веднѣжъ запалено, повече никой не го пали. То е запалено отъ милиони години насамъ и постоянно гори. Сѣщото се отнася и до човѣка. Той е запаленъ съ Божествената запалка на любовъта още при създаването си, но и до днесъ продължава да гори. Никой не е въ състояние да го изгаси. Дето и да го турятъ, той нѣма да изгасне. Топлината, която човѣкъ има, е въ състояние да разтопи всички турени надгробни плочи върху него.

Единственото нѣщо, отъ което човѣкъ не трѣбва да се плаши, това е любовъта. Единственото нѣщо, отъ което трѣбва да се плаши, това е безлюбието. Единственото нѣщо, отъ което човѣкъ не трѣбва да се плаши, това е знанието и свѣтлината. Единственото нѣщо, отъ което трѣбва да се плаши, това е невежеството. Единственото нѣщо, отъ което човѣкъ не трѣбва да се плаши, това е свободата. Единственото нѣщо, отъ което трѣбва да се плаши, това е робството и ограничението.

И тъй, числото 39 въ новата 1939 г. представя двамата братя: тройката е братътъ, който живѣе въ Божествения свѣтъ; деветорката е голѣмиятъ братъ, който живѣе на земята и ръководи цѣлото човѣчество. Този братъ иде сега въ свѣта да помогне на всички страдащи. Пригответе се да посрещнете този братъ и да се запознаете съ него. Идната година

той ще си замине, а ще дойде баща му. Докато е още на земята, между васъ, радвайте му се и го посрѣщайте добре. Вие трѣбва да го срещнете презъ тази година поне нѣколко пѣти. Интересувайте се отъ неговата любовъ, отъ неговото знание и отъ неговата свобода. Щомъ придобиете това, вие ще разберете смисъла на стиха: „Богъ толкова възлюби свѣта, щото даде своя единороденъ Синъ въ жертва, за да не погине всѣки, който вѣрва въ Него, но да има животъ вѣченъ.“

Сега, поздравявамъ ви съ вашия голѣмъ братъ и ви пожелавамъ да го посрещнете съ любовъ, да му отидете на гости, а сѣщо така и той да ви посети. Да посрещнете своя голѣмъ братъ, това значи, да съедините на едно мѣсто физическия, духовния и Божествения свѣтъ.

*

Беседа отъ Учителя, държана на
31. XII. 1938 г. 12 ч. в. София.—Изгрѣвъ.

Малкиятъ братъ

Съвременното човѣчество живѣе въ една отъ най-важнитѣ епохи. Тази епоха е важна по своитѣ послѣдствия. Тя е толкова важна и сериозна, колкото е сериозно положението на мъртвия, който е заровенъ въ земята. Близкитѣ и роднинитѣ плачатъ надъ гроба му, той чува плача имъ, но нищо не може да имъ каже. Страшно е положението на този човѣкъ. Той мисли, че всичко, каквото е ималъ — знание, слава, богатство, е заровено съ него заедно. Най-важно за него въ този моментъ е да дойде нѣкой отвънъ и да каже: Отворете този гробъ! Чуе ли тѣзи думи, това значи, че е дошълъ часътъ на неговото спасение. Хората заравятъ своитѣ умрѣли на доста голѣма дълбочина, най-малко на единъ метъръ. Житното зърно, обаче, заравятъ на дълбочина единъ-два сантиметра. Ако биха го заровили на единъ метъръ дълбочина, по никой начинъ то не би могло да израсте.

Сега азъ искамъ да обясня ценността на нѣщата, безъ да изнасямъ нѣкакви нови хипотези или теории, нито да казвамъ, кое е право и кое — криво. Правитѣ и кривитѣ работи сж все човѣшки. Въ човѣшкитѣ работи има права, а въ Божественитѣ — има ценности. Тѣй щото, когато се говори за ценности

на нѣщата, ние разбираме Божествени работи. Дойдете ли до правото или кривото на човѣка, тамъ спирате. Никои не иска да отнеме неговото право или криво. Понѣкога и кривото е нужно. Запримѣръ, колелото, което се върти, е направено не само отъ прави линии, но и отъ криви. Само при това положение колелото се върти. Въ Божествения свѣтъ кривитѣ работи въртятъ колелото. Тамъ тѣ сж поставени отвънъ, а правитѣ — отвътре. Дветѣ нѣща, събрани заедно, образуватъ динамо. Обаче, въ човѣшкия свѣтъ не е така.

Като не разбиратъ законитѣ на живота, нѣкои хора се смущаватъ отъ закона на безлюбие, а други — отъ закона на любовта. — Защо? — Защото безлюбието отнима, а любовта — дава. Ако сиромаштъ се намѣри предъ изобилието на живота, той се радва. Отнематъ ли му това изобилие, той скърби. Въ Божествения свѣтъ е точно обратно. Когато лишаватъ нѣкое сжщество отъ изобилието, въ което се е намирало, то се радва. Това виждаме и въ живота на плоднитѣ дървета. Човѣкъ, съ кошница въ рѣка, се приближава до нѣкое плодно дърво, увиснало отъ плодове, и започва да бере единъ следъ другъ плодоветѣ му. Той бере и разказва на дървото, че взима неговитѣ деца да ги прати въ земнитѣ училища и университети да се учатъ. Наистина, плодоветѣ отиватъ на училище. За да ги запишатъ като редовни ученици, тѣ трѣбва да държатъ приеменъ изпитъ по нѣ-

колко предмети. Тѣ влизатъ презъ вратата на първото училище—устата, дето ги посрѣщатъ 32 професори. Тукъ имъ задаватъ различни въпроси, докато комисията се произнесе, че сж издържали изпита си успѣшно. Щомъ резултатътъ отъ изпита е добъръ, тогава се отваря друга врата, и тѣ влизатъ въ по-високъ университетъ, дето ги очакватъ десетъ милиона учени, които ги приематъ тържествено, съ ура и съ овации. Този университетъ е стомакътъ на човѣка.

Казватъ, че плодетѣ, т. е. децата на плоднитѣ дървета не отиватъ на училище, но на смъртъ. Какво представя смъртъта? Смъртъта представя стомаха на живота. Следователно, който иска да влѣзе въ живота, той първо трѣбва да мине презъ стомаха на живота — презъ смъртъта. Тамъ ще го посрещнатъ 32 професори, облѣчени съ бѣли дрехи. Тѣ ще го турятъ на чинъ, като ученикъ, дето трѣбва да държи изпита си по всички правила на ученичеството. Ако не иска, могатъ да отложатъ изпита му, но временно. Кога да е, той трѣбва да мине презъ тази врата. Другъ пѣтъ за отиване на небето нѣма. Нѣкои мислятъ, че могатъ да отидатъ на небето по другъ пѣтъ, да избѣгнатъ смъртъта. За сега историята помни само два случая за специално възлизане на небето: единиятъ случай е билъ съ Енохъ, а другиятъ — съ пророкъ Илия, който се възнесе съ огнена колесница. Обаче, Илия пакъ се върна на земята, и този

пътъ мина презъ сжщата врата, презъ която минаватъ обикновенитѣ хора. Всѣки човѣкъ може да бжде приетъ като слушателъ въ нѣкое училище, но иска ли да бжде редовенъ ученикъ, той непременно трѣбва да мине презъ изпитъ. Да замине човѣкъ за другия свѣтъ безъ изпитъ, съ огнена колесница, това бѣше само едно изключение.

Сега, да дойдемъ до ценността на нѣщата. Три нѣща правятъ живота цененъ и разбранъ: любовта, мъдростта и истината. Съ други думи казано: безъ животъ, безъ знание и свѣтлина, безъ свобода, безъ движения, безъ постижения животътъ всѣкога остава неразбранъ. Безъ любовъ животътъ нѣма смисълъ. Любовта е онзи великъ принципъ, който стимулира духа и го заставя да прояви своитѣ възможности. Животътъ е скритъ въ любовта, както плодътъ — въ костилката. За да се прояви животътъ на плода, свѣтлината и топлината трѣбва да дойдатъ отвънъ, да действуватъ върху костилката. Хората отричатъ, именно, тази семка или костилка. Тази семка представя човѣшката душа — сжщината на нѣщата. Тя е стояла милиони години въ Божествената житница, докато дойде времето на нейното проявление. Ако не влѣзе въ живота, при условията на любовта, на мъдростта и на истината, тя не може да узрѣе.

Като говоримъ за любовта, за мъдростта и за истината, ние ги разбираме въ тѣхнитѣ динамически, а не статически прояви. Ако

дойде въ статическо положение, любовта се превръща въ безлюбие. Безлюбието всѣкога отнима, а любовта всѣкога дава. Знанието внася свѣтлина въ човѣшкия умъ, а невежеството — тъмнина. Свѣтлината освобождава човѣка, а тъмнината го ограничава. Нещастията въ свѣта произтичатъ отъ тъмнината. Въ човѣка сж вложени свѣтлина, знание, любовъ. Отъ него се иска само едно: да отвори прозорцитѣ на своя умъ и на своето сърдце, да проникне въ тѣхъ любовта, знанието и свѣтлината. Човѣкъ трѣбва да тури въ действие своя умъ, да разреши всички трудни задачи въ живота си. Умътъ може само да разреши задачитѣ, но не и да ги изпълни. Духътъ е, който изпълнява и прилага нѣщата. Духътъ е великиятъ изпълнителъ въ човѣка. Дойдете ли до приложение на нѣщата, обърнете се къмъ духа си. Чрезъ ума човѣкъ може да разреши една задача, да знае, какво нѣщо е любовта, запримѣръ, но това е само знание. Любовта трѣбва да се приложи. Човѣкъ може да пипне хлѣба, да го близне отвѣнъ, безъ да си хапне отъ него. Той има външно познаване за хлѣба, но не го е вкусилъ, не го е приложилъ. Следователно, докато работи само съ ума си, човѣкъ има знания; щомъ духътъ започне да прилага тия знания въ живота му, той придобива любовъ, свѣтлина и свобода.

Съвременнитѣ хора се нуждаятъ отъ приложение. Тѣ иматъ истината въ себе си, но трѣбва да я приложатъ. Всѣко нѣщо, което

не може да се приложи, е мъртво. Най-малкото парче хлѣбъ, което човѣкъ е приелъ, трѣбва да се приложи, да даде плодъ. Ако парчето хлѣбъ не се превърне въ красиво чувство, чувството — въ свѣтла мисль, мисълта — въ доброкачественъ плодъ, яденето нѣма смисль. Тѣзи процеси сж свързани помежду си. Въ яденето е скрито нѣщо, което ние не познаваме. Въ самия човѣкъ е скрито нѣщо, което самъ той не познава. Скритото въ човѣка се проявява само тогава, когато той страда. Съвременниятъ човѣкъ не разбира, какво нѣщо е страданието. Страданието е процесъ на растене. То е признакъ на това, че човѣкъ е вънъ отъ лошитѣ условия. Докато не е почналъ да страда, човѣкъ се намира въ робство. Почне ли да страда, той вижда вече свѣтлината въ себе си и вънъ отъ себе си. Щомъ започне да страда, човѣкъ иска да извади коренитѣ си отъ земята. Всѣко растение се мжчи и страда, защото иска да извади главата си отъ почвата. Главата на растението е неговиятъ коренъ. Сжщото се отнася и до човѣка. Главата, т. е. мисълта на човѣка е заровена въ гжстата материя. Когато майката и бащата се оплакватъ, че децата имъ не ги обичатъ, това показва, че главата имъ е заровена въ гжстата материя. Когато държавата се оплаква отъ гражданитѣ си, че не се подчиняватъ, това показва, че главата ѝ е заровена въ земята. Човѣкъ трѣбва да освободи главата си отъ гжстата материя. По кой

начинъ? Много начини има, по които човѣкъ може да се освободи. Първиятъ начинъ за освобождаване на човѣка е любовта. Обаче, преди да разбере и приложи любовта, той трѣбва да опита безлюбието. За да разбере любовта, човѣкъ трѣбва да има широко схващане за живота, а не едностранчиво. Широта се иска отъ човѣка. Мислите ли, че положението на детето, което седи свито цѣли деветъ месеца въ утробата на майката, е добро? Майка му казва: Ще стоишъ вътре и ще мълчишъ, дума нѣма да кажешъ. Ако си позволишъ да кажешъ само една дума, веднага ще те изхвърля навънъ. Щомъ детето намисли да каже една дума само, т. е. да заплаче, майка му веднага го изхвърля навънъ. Това изхвърляне на детето вънъ отъ майчината утроба наричаме раждане. Ако детето проговори на седмия месецъ, то пакъ се ражда. Ако проговори по-рано отъ седмия месецъ, детето не може да се роди.

Днесъ всички хора бързатъ да се родятъ, вследствие на което сж нещастни. Тѣ казватъ: Трѣбва да се родимъ! Добре е човѣкъ да се роди, но на време. Велико нѣщо е раждането. Който прибърза съ раждането си и се роди преди деветия месецъ, той не може да живѣе. Който се роди презъ 1939 година, на деветия месецъ, добре ще бжде за него. Роди ли се по-рано или по-късно отъ това време, той ще умре. Ако се роди-те тази година, бждещето е ваше. По-добра

година отъ тази не сте срѣщали досега въ живота си. Ако тази година не се родите, ще чакате 1999 година, когато ще се повторятъ сжщитѣ условия.

Сега, азъ не искамъ да доказвамъ истинността на моитѣ думи, защото доказването е гимнастика, а гимнастиката изисква много време. За да даде единъ концертъ, който трае най-много единъ часъ, цигуларътъ се упражнява усилено цѣла година. Като свири единъ часъ предъ хората, той доказва, че е свирилъ, че се е упражнявалъ дълго време. Всѣко нѣщо, което се изсвири добре, показва, че музикантътъ се е упражнявалъ. Не се ли изсвири добре, това показва, че не се е упражнявалъ. Като живѣе, човѣкъ ежедневно прави упражнения. Въ това отношение животътъ е музика. По-велика музика отъ живота не сжществува. Да живѣешъ, това значи, да се упражнявашъ, да изучавашъ законитѣ на великитѣ добродетели въ свѣта.

И тъй, любовта е основниятъ тонъ на живота — тонътъ do. Мждростта е доминантата — sol. Истината, това е тонътъ si, който дава разрешение на нѣщата. Значи, имате тритѣ основни тонове на живота: do, sol, si. Щомъ дойдете до тона si, вие се намирате въ положение на възлизане, т. е. минаване въ по-висока октава на живота. Влѣзете ли въ по-висока октава, редътъ на нѣщата започва да се измѣня. Въ тона do на първата октава има известно напрежение, каквото забелязваме въ раз-

мжтеното яйце. Това яйце е стояло известно време подъ квачката и трѣбва да стои докрая, докато се измжти. Щомъ влѣзете въ тона до на втората октава, нѣма да имате напрежение, но движение. Човѣкъ трѣбва да знае, какво може да извърши, като попадне въ тона до, когато е въ движение.

Следователно, когато човѣкъ се намира предъ известни мжнотии, казваме, че е въ тона до на първата октава. Той се намира въ основния тонъ на материалния животъ. Дето има мжнотии, разрешението имъ иде отъ физическия животъ. Като се разрешатъ тия въпроси, човѣкъ влиза вече въ духовния свѣтъ. Духовниятъ свѣтъ се намира въ динамическо, а не въ статическо положение. Докато живѣе само на физическия свѣтъ, човѣкъ постоянно плаче, че нѣма дрехи, обуца, пари, кжша и т. н. На физическия свѣтъ плачътъ е на мѣсто, но не въ духовния и въ умствения. Като дойде професорътъ, започвашъ да учишъ другитѣ тонове — re, mi, fa, sol, la, si и стигаашъ до горно до, т. е. влизашъ въ духовния свѣтъ, дето плачътъ не се позволява. Като дойдешъ до тона до въ горната октава, плачътъ се превръща въ музика. Тамъ нѣщата се разрешаватъ. Като стигне до духовния свѣтъ, човѣкъ получава свободенъ билетъ, качва се на парахода и трѣгва на пжтъ. Дето мине, той наблюдава и си държи бележки. Като влѣзе въ духовния свѣтъ, човѣкъ иска да има приятни чувства. Това е възможно, когато пре-

година отъ тази не сте срѣщали досега въ живота си. Ако тази година не се родите, ще чакате 1999 година, когато ще се повторятъ сжщитѣ условия.

Сега, азъ не искамъ да доказвамъ истинността на моитѣ думи, защото доказването е гимнастика, а гимнастиката изисква много време. За да даде единъ концертъ, който трае най-много единъ часъ, цигуларътъ се упражнява усилено цѣла година. Като свири единъ часъ предъ хората, той доказва, че е свирилъ, че се е упражнявалъ дълго време. Всѣко нѣщо, което се изсвири добре, показва, че музикантътъ се е упражнявалъ. Не се ли изсвири добре, това показва, че не се е упражнявалъ. Като живѣе, човѣкъ ежедневно прави упражнения. Въ това отношение животътъ е музика. По-велика музика отъ живота не сжществува. Да живѣешъ, това значи, да се упражнявашъ, да изучавашъ законитѣ на великитѣ добродетели въ свѣта.

И тъй, любовта е основниятъ тонъ на живота — тонътъ do. Мждростта е доминантата — sol. Истината, това е тонътъ si, който дава разрешение на нѣщата. Значи, имате тритѣ основни тонове на живота: do, sol, si. Щомъ дойдете до тона si, вие се намирате въ положение на възлизане, т. е. минаване въ по-висока октава на живота. Влѣзете ли въ по-висока октава, редътъ на нѣщата започва да се измѣня. Въ тона do на първата октава има известно напрежение, каквото забелязваме въ раз-

мжтеното яйце. Това яйце е стояло известно време подъ квачката и трѣбва да стои докрая, докато се измжти. Щомъ влѣзете въ тона до на втората октава, нѣма да имате напрежение, но движение. Човѣкъ трѣбва да знае, какво може да извърши, като попадне въ тона до, когато е въ движение.

Следователно, когато човѣкъ се намира предъ известни мжнотии, казваме, че е въ тона до на първата октава. Той се намира въ основния тонъ на материалния животъ. Дето има мжнотии, разрешението имъ иде отъ физическия животъ. Като се разрешатъ тия въпроси, човѣкъ влиза вече въ духовния свѣтъ. Духовниятъ свѣтъ се намира въ динамическо, а не въ статическо положение. Докато живѣе само на физическия свѣтъ, човѣкъ постоянно плаче, че нѣма дрехи, обуца, пари, кѣща и т. н. На физическия свѣтъ плачътъ е на мѣсто, но не въ духовния и въ умствения. Като дойде професорътъ, започвашъ да учишъ другитъ тонове — re, mi, fa, sol, la, si и стигашъ до горно до, т. е. влизашъ въ духовния свѣтъ, дето плачътъ не се позволява. Като дойдешъ до тона до въ горната октава, плачътъ се превръща въ музика. Тамъ нѣщата се разрешаватъ. Като стигне до духовния свѣтъ, човѣкъ получава свободенъ билетъ, качва се на парахода и трѣгва на пѣтъ. Дето мине, той наблюдава и си държи бележки. Като влѣзе въ духовния свѣтъ, човѣкъ иска да има приятни чувства. Това е възможно, когато пре-

стане да се интересува отъ материалнитѣ работи. Може ли, като се мѣсти човѣкъ отъ една държава въ друга, да вземе съ себе си кжщата, имотитѣ, мебелитѣ си? Той ще продаде всичко, каквото има, ще го превърне въ пари, въ ценни книжа, които ще пренесе, запримѣръ, отъ българската банка въ нѣкоя чуждестранна. Ако заминава за Америка, той ще пренесе всичкитѣ си ценности тамъ. Ако се мѣсти отъ Америка въ България, ще пренесе всичкитѣ си ценности тукъ.

И тъй, духовниятъ животъ не е нищо друго, освенъ специаленъ пжтъ, който показва на човѣка, какъ може да пренесе ценноститѣ си отъ земнитѣ въ небеснитѣ банки. Който знае начинъ за пренасяне на своитѣ ценности въ духовния свѣтъ, той е уменъ човѣкъ. Този човѣкъ е добре приетъ въ духовния свѣтъ. Сжщото става и на земята. Ако нѣкой чужденецъ отиде въ Америка, веднага ще го запитатъ: Имашъ ли нѣщо въ джоба си? За да живѣе добре въ Америка, човѣкъ трѣбва да има въ джоба си най-малко 500-1000 долари. Мнозина мислятъ, че Богъ е любовь, благость, ще ги посрещне добре и на земята, и на небето, независимо това, дали иматъ нѣкакви ценности, или нѣматъ. Това е невъзможно. Ако бащата изпраща сина си въ странство да учи, и всѣки месецъ редовно му дава по петъ хиляди лева, но презъ всичкото време той яде и пие, безъ да се учи, мислите ли, че бащата ще се радва на сина си? Той ще

бжде недоволенъ и огорченъ. Нѣкои ще кажатъ, че следъ дълго скитане по свѣта, блудниятъ синъ се върна при баща си, който го прие съ радостъ. Въ негова честь той закла теле и даде угощение. Блудниятъ синъ се върна при баща си, следъ като свърши земния университетъ. Той яде и пи съ приятели и съ млади моми, изяде всичкото си богатство и, когато остана последенъ сиромасъ, безъ петъ пари въ джоба си, отиде да пасе свине. Той научи поне единъ занаятъ — да пасе свине. Като пасѣше свинетѣ, той наблюдаваше, какво правятъ тѣ. Съ зурлитѣ си тѣ разораваха земята, посаждаха семената на дърветата. Като падало нѣкое семе отъ дърветата, чрезъ зурлитѣ си едни отъ свинетѣ правѣли дупки въ земята, а други — заравяли падналото семе.

Значи, дърветата израснаха благодарение на свинетѣ. Ще кажете, че това е свинска работа. Наистина, свинска работа е да заровишъ главата на едно растение, но по-добре е да е заровена, отколкото да не е заровена. Като се върна при баща си, блудниятъ синъ каза: Татко, азъ не можахъ да свърша онзи университетъ, който ти искаше, но свършихъ земния университетъ. Сега разбрахъ, че не съмъ достигналъ такъвъ чинъ, за да ме считашъ свой синъ. Синътъ трѣбва да е училъ много. Понеже не можахъ да уча много, азъ идвамъ при тебе, не като твой синъ, но като слуга. Моятъ дипломъ е

за една отъ най-малкитѣ служби, каквито да-вашѣ на слугитѣ си. Голѣмитѣ служби нека останатѣ за други. Като слушалѣ думитѣ на сина си, бащата видѣлъ, че той е дошълъ до дълбоко разбиране на живота, затова го пригърналъ, цѣлуналъ, турилъ му пръстенъ на ржката и заповѣдалъ на слугитѣ си да заколятъ най-угоеното теле за него. Синътъ му се върналъ отъ странство съ отворени очи, готовъ да се учи при баща си. До това време той никога не виждалъ своя баща, нито го познавалъ такъвъ, какъвто сега го видѣлъ. Той не виждалъ друго лице въ баща си, освенъ строго, навжсено, което само заповѣждало: Това направи, онова направи! Като му дотегнало да гледа навжсеното лице на баща си, единъ день той му казалъ: Татко, искамъ да отида въ свѣта да се уча. Дай ми, каквото ми се пада, искамъ да придобия знания вънъ отъ тебе. Обаче, сега той видѣлъ такава любовъ въ баща си, каквато никога не е могълъ да си представи. Бащата го пригърналъ, цѣлуналъ и заповѣдалъ въ честь на неговото връщане да се устрои голѣмо угощение и веселие.

Въ това време другиятъ синъ се връщалъ отъ нивата и като видѣлъ и чулъ отдалечъ веселби, движения на хора, той запиталъ: Какво става? Защо се прави това угощение? Бащата отговорилъ: Братъ ти се върна отъ странство, дето е свършилъ земния университетъ. За неговото свършване се дава това угощение. Като чулъ тия думи, по-стариятъ синъ

се разгнѣвилъ и казалъ: Толкова години вече, какъ ти работя, но ти досега не си далъ за мене такова угощение. Този, който едва ли е научилъ нѣщо, ти го приемашъ съ толкова голѣми почести. На мене не си далъ нито едно теле да заколя, да се повеселя съ приятели-тѣ си, а за този, който изхарчи и изпи всичко, закла най-угоеното теле. Тогава и азъ мога да отида въ свѣта да ямъ и да пия като него. Така говорѣлъ по-голѣмиятъ синъ на баща си. Баща му отговорилъ: Синко, всичко, каквото имамъ, е на твое разположение. Сега братъ ти ще те замѣсти; той ще работи, а ти ще отидешъ въ свѣта да учишъ.

Това е психологическо тълкувание на състоянията на двамата синове и на бащата. Историята за блудния синъ и до днесъ още се повтаря въ свѣта, вследствие на което хората сж недоволни едни отъ други и се сърдятъ на Господа, на своя великъ Баща, защото едни е облагодетелствувалъ за смѣтка на други, защо на едни е далъ кжща, пари, добри деца, а други е лишилъ отъ тия блага. Едни не се молятъ, не уповаватъ на Бога, а въпрѣки това иматъ Неговото благословение. Други се молятъ, водятъ добъръ животъ, а въпрѣки това сж бедни, болни. Хората се натъкватъ на тия противоречия и не могатъ да ги разрешатъ. — Защо? — Тѣ не сж се домогнали до ценноститѣ на нѣщата. Въ какво седи ценността на нѣщата? — Въ любовта. Бащата казва на по-голѣмия си синъ: Синко, всичко,

каквото имамъ, е на твое разположение. Азъ не те лишавамъ отъ нищо. Ти трѣбва още да учишъ, да придобиешъ онова смирение, което братъ ти придоби. Ти не си още смиренъ. Много благочестиви хора има въ свѣта, но тѣ нѣматъ смирение. Дойде нѣкой човѣкъ при мене и казва, че ме обича. — Много добре. Щомъ обичашъ, ти вършишъ една добра работа. Азъ оценявамъ любовята ти. — Но азъ искамъ и ти да ме обичашъ. — Готовъ ли си тогава да оценишъ моята любовъ? Като дойде при мене нѣкой златаръ, азъ ще извадя предъ него своя скъпоцененъ камъкъ, защото той разбира скъпоценнитѣ камъни и може да ги оцени. Дойде ли при мене човѣкъ, който не разбира скъпоценнитѣ камъни, азъ нѣма да извадя предъ него своитѣ ценни работи.

Едно американско семейство изпаднало материално толкова много, че всички негови членове дошли до голѣмо отчаяние. Единъ день, край дома имъ миналъ единъ туристъ, който се отбилъ да си почине. Като видѣлъ посърналитѣ лица на децата, той поискалъ една цигулка да имъ посвири. Домакинътъ отговорилъ: Никой отъ насъ не свири, но имаме отъ дѣдо си една стара цигулка, хвърлена нѣкъде на тавана. Ще я донесемъ да я опиташъ. Туристътъ нагласилъ добре цигулката, изчистилъ я, разгледалъ я и останалъ очуденъ — тя била цигулка Страдивариусъ. Той посвирилъ и останалъ много доволенъ.

отъ цигулката. Следъ това предложилъ на домакина да му я продаде, ако не му трѣбва. Той казалъ, че цигулката е много хубава, и е готовъ да даде за нея голѣма сума. Домакинътъ се съгласилъ на предложението на цигуларя и му продалъ цигулката. Отъ паритѣ, които получилъ за цигулката, материалнитѣ работи на цѣлото семейство се оправили.

Днесъ всички хора иматъ по една цигулка Страдивариусъ, която сж захвърлили нѣкъде на тавана, като непотрѣбна. Единъ день, обаче, ще дойде въ дома ви единъ виденъ виртуозъ, който ще иска цигулката ви, за да посвири. Той ще стане причина да свалите цигулката отъ тавана. Като посвири на нея, той ще ви каже, че цигулката ви е много хубава. Тогава вие ще разберете, че въ цигулката ви се криятъ онѣзи условия, отъ които зависи вашия животъ. Какво повече можете да искате отъ това, да дойде въ дома ви единъ виртуозъ, или ученъ, и да ви научи да цените ума си, който Богъ ви е далъ, и да го употребявате на мѣсто? Какво по-ценно нѣщо за човѣка отъ това, да знае, какъ да употребява сърдцето си, да знае, какъ да се разговаря съ своята душа? Нѣма по-велико нѣщо за човѣка отъ това, да чуе гласа на своята душа и да се разговаря съ нея.

Мнозина казватъ, че душата е нѣщо отвлѣчено, невидимо, на което не може да се чуе гласа. Споредъ мене, невидимитѣ нѣща, именно, сж реални, а видимитѣ сж сѣнки

на реалността. Задъ видимитѣ нѣща седатъ невидимитѣ, реалнитѣ. Следователно, реалността създава видимитѣ нѣща. Реалността, сама по себе си, не може да се въплъти въ никаква форма, и следъ като създаде безброй видими форми, тя пакъ остава непроявена. Колкото видими форми да създава, реалността не може да се прояви въ своята пълнота. Тя всѣкога ще остане непроявена, все ще има още нѣщо непроявено отъ нея. Това може само да ви радва, защото предъ васъ се отварятъ бждещи възможности. Ето, и човѣшкото сърдце не е проявено напълно. Днесъ човѣкъ издържа най-много до 41 градусъ топлина. Мине ли тази граница, сърдцето не издържа, и човѣкъ умира. Нормалната топлина на сърдцето е 37 градуса. Нервната система на съвременния човѣкъ е така устроена, че може да издържа напрежения само до известна степенъ. Мине ли тази граница, човѣкъ се разстройва. Всѣки човѣкъ иска да има повече любовъ, но не може да издържа високата температура на любовта. Сжщо така човѣкъ не може да издържа и високата температура на знанието.

Много отъ новитѣ теории сж недостъпни за умоветѣ на всички хора, вследствие на което нѣкои сж разстроили нервната си система. Теорията на Айнщайна, запримѣръ, създаде голѣмо умствено и нервно напрежение на много учени. Щомъ не може да издържа на голѣми напрежения, нервната си

стема се разслабва, както металитѣ се стопяватъ при висока температура. Мнозина се стремятъ къмъ духовенъ животъ, искатъ да го изучатъ, но се натъкватъ на голѣми мъчности. Тѣ говорятъ за духовната любовъ, но не знаятъ, каква сила крие тя въ себе си. Хората не могатъ да издържатъ на материалната любовъ, а колко повече на духовната. Единъ евангелски проповѣдникъ се молилъ дълго време на Бога, да му даде възможностъ да опита духовната любовъ. Следъ това той разказва своята опитностъ. Една вечеръ, както се молилъ, почувствувалъ, че нѣщо приятно, меко се влива въ него и цѣлъ го обхваща. Това било толкова силно, че подналъ съ лице къмъ земята и започналъ да рита. Той пакъ продължилъ да се моли, но желанието му вече било да се прекрати това вътрешно напрежение, което едва издържалъ. Голѣмо е напрежението, което Духътъ създава въ човѣка. Малцина издържатъ на това напрежение. Ако нѣкой юнакъ иска да се прояви въ материалната любовъ, той може да стисне човѣка така, че коститѣ му да се строшатъ.

И тъй, числото деветъ въ 1939 г. означава резултатъ на Божествени процеси. Това число изисква съвършенство. Всички форми на физическия свѣтъ, всички чувства и мисли на човѣка трѣбва да бждатъ съвършени. Това число означава завършени процеси, вследствие на което човѣкъ не може да отиде подалечъ отъ него. Числото три показва пжтя,

по който човѣкъ може да постигне резултата на числото деветъ. За да постигне резултата на тритѣ, човѣкъ трѣбва да работи съ три велики сили: съ живота, съ знанието и съ свободата. Работи ли съ тия сили, човѣкъ непременно ще има резултатъ на физическия свѣтъ. Всѣки човѣкъ иска да бѣде красивъ, да има красиви вежди, очи, носъ, уста, но за да придобие тази красота, той трѣбва да разбира основнитѣ закони на живота. Животътъ не е нѣщо празно. Той е велика реалностъ, велико благо, което ни е дадено. Като изучавали живота, индуситѣ сж дошли до два важни процеса: процесъ на разрушаване и процесъ на съграждане. Споредъ тѣзи процеси тѣ сж раздѣлили божествата си на две категории: еднитѣ работятъ съ разрушителнитѣ процеси, а другитѣ — съ съграждащитѣ.

Съвременнитѣ хора се стремятъ не само къмъ външна красота, но и къмъ вътрешна. Вътрешната красота подразбира съвършенство. Свѣтскитѣ хора се стремятъ къмъ външна красота, а религиознитѣ и духовнитѣ — къмъ вътрешна. Да бѣде човѣкъ вътрешно красивъ, това значи, да е ликвидиралъ съ своитѣ слабости и погрѣшки. Въ единъ моментъ човѣкъ може да бѣде съвършенъ. Ако приложи закона на любовта, на мъдростта и на истината, въ единъ моментъ той може да се освободи отъ погрѣшкитѣ си, да стане съвършенъ. Когато работѣлъ въ лабораторията си, дето правѣлъ своитѣ опити, отъ по-

грѣшкитѣ, на които се натѣкваѣ, Едисонъ често цапалъ дрехитѣ си. За да ги изчисти, той стѣпвалъ на особенъ електрически дискъ и пушалъ токъ върху дрехитѣ си. Въ нѣколко минути дрехитѣ му ставали съвършено чисти.

Следователно, искате ли да се изчистите, да се освободите отъ погрѣшкитѣ си, стѣпете на диска на любовта и пуснете нейния токъ да тече върху васъ. Само любовта е въ състояние моментално да изчисти човѣка и да го върне въ положението на новородено дете. Възрастниятъ и стариятъ казватъ, че въ грѣхъ ги е заченала майка имъ. Обаче, детето никога не може да каже, че майка му го е родила грѣшно и нечисто. Човѣкъ е създаденъ чистъ и безъ погрѣшки. Тѣй щото, щомъ е създаденъ съвършенъ, той се ражда такъвъ. За да запази чистотата и съвършенството си, човѣкъ трѣбва да прилага въ живота си Божията Любовь. Така той ще прояви всичко красиво и възвишено, което е вложено въ неговата душа. Какво говорятъ хората за васъ, това не трѣбва да ви спѣва. Тѣ говорятъ отвънъ и вжтре въ васъ, но вие трѣбва да различавате тѣхния говоръ отъ този на вашата душа. Запримѣръ, вие решавате да направите едно добро, но нѣщо отвжтре ви казва: Не бързай да правишъ това добро, не му е дошло времето.—Направете доброто, безъ да се вслушвате въ този гласъ. Това е гласътъ на вашия съседъ. За правене на добро нѣма опредѣлено време. Добро можете да правите

всѣкога. Когато бащата въ единъ домъ прави добрини на бедни деца, жена му и децата му веднага го заобикалятъ и започватъ да го съветватъ да не прави така. Тѣ намиратъ, че той постѣлва неправилно. — Защо? — Интереситѣ имъ се накърняватъ. Като прави добро вънъ отъ дома си, тѣ се страхуватъ, че ще остане по-малко за тѣхъ, ще се лишатъ отъ известни блага. Затова, именно, Христосъ е казалъ: „Когато човѣкъ прави добро, лѣвата му ръка да не знае това, което дѣсната прави“. Само Богъ трѣбва да знае за доброто, което човѣкъ е намислилъ да прави — никой другъ. Когато обичате нѣкого, когато искате да бъдете свободни, само Богъ трѣбва да знае това.

Мнозина говорятъ за свободата, търсятъ я, но въпрѣки това не сж свободни. Като разискватъ върху известни въпроси, хората намиратъ, че сж свободни да изказватъ мнението си. Да изказвашъ мнението си, това още не подразбира свобода. Ти си толкова свободенъ, колкото и онзи, който влиза въ гостилницата безъ пари. Той е свободенъ да влѣзе въ гостилницата, да си поржча едно или две яденета, да си хапне отъ тѣхъ. Рече ли да излѣзе отъ гостилницата, той не е свободенъ. Гостилничарътъ веднага го посрѣща и му казва: Плати! Свободенъ е само онзи, който носи хлѣба въ торбата си и, когато огладнѣе, сѣда и яде. Този човѣкъ е свободенъ, защото яде отъ своя хлѣбъ. Яде ли отъ чуждия

хлѣбъ и не може да плати, той не е свободенъ. Кое е наше и кое — чуждо? Само Божественото е наше. Човѣшкото е чуждо. Божественото освобождава, а човѣшкото — ограничава. Следователно, всѣко нѣщо, което ограничава любовта, знанието и свободата въ човѣка, е чуждо.

И тъй, приежете ли Божественото, дадете ли му пѣтъ въ себе си, вие всѣкога ще бъдете свободни. Тогава любовта ви ще се прояви така, както слънцето проявява своята топлина и свѣтлина. Далечъ е слънцето, но голѣма е любовта му. Когато срещне на пѣтя си, слънцето го пригрѣща и цѣлува съ своитѣ лъчи. Нѣма сжщество на земята, което да не е било пригрѣщано и цѣлувано отъ слънцето. То намира и ония сжщества, които се криятъ въ тъмнина. Любовта на слънцето прониква навсѣкжде. За слънцето нѣма нищо скрито - покрито. Всѣки, който се лишава отъ свѣтлината и топлината на слънцето, т. е. отъ неговата любовъ, той е осжденъ на смъртъ. Свѣтлината и топлината, това е изявление на Божията Любовъ. Затова е казано въ Писанието: „Ние живѣемъ и се движимъ въ Бога“. Това значи: ние живѣемъ и се движимъ въ свѣтлината и топлината. Тамъ е нашето мѣсто. Отъ свѣтлината произтича знанието. Нѣма ли свѣтлина, нѣма и знание.

Сега, като наблюдавамъ лицата на хората, намирамъ, че нѣкои отъ тѣхъ мязатъ по лице на блудния синъ, който се е върналъ

при баща си разкаянъ и смиренъ. Затова, именно, баща му го пригръща и цѣлува и въ негова честь дава угощение. Лицата на другитѣ мязатъ по лице на по-голѣмия братъ, който, като се връщалъ отъ нивата, видѣлъ тържество въ дома на баща си и навжсилъ лицето си, като разбралъ, че това става въ честь на малкия му братъ, който се върналъ отъ странство. Той останалъ недоволенъ отъ поведението на баща си и го осждилъ въ несправедливостъ. Защо да не свѣтне лицето на този синъ, като чуе, че малкиятъ му братъ се е върналъ живъ и здравъ? Защо и той, като баща си, не се затича къмъ него да го пригръне и цѣлуне?

Тази година изисква отъ всички хора да изправятъ мнението и възгледа си, който иматъ за Баща си. Не дръжте въ ума си мислитѣ на голѣмия синъ, който не оценява живота, който се отчайва отъ работата си и казва, че животътъ му е дотегналъ. Бждете готови, като блудния синъ, да се разкаете и да съзнаете, че като сте яли и пили, като сте водили лекъ, повърхностенъ животъ, отклонили сте се отъ правия пѣтъ, отъ великия законъ на любовта. Какво е научилъ той отъ женитѣ? Не само че нищо не е научилъ, но даже е изгубилъ свободата си. — Защо? — Жената е чуждо сѣщество за човѣка. Сестрата, обаче, това е Божественото, съ което човѣкъ трѣбва да има общение. Търсите ли жената, търсете я като ваша сестра. Жената е слу-

гиня, която е дошла на земята да свърши една работа. Тръбва ли да я спирате въ работата ѝ? Какво ще ѝ допринесатъ вашитѣ любовни писма? Тя работи, за да изкара прехраната си. Съ вашитѣ любовни писма вие нѣма да ѝ донесете нито хлѣбъ, нито вода, нито знание. Сжщото се отнася и за мжжа. И мжжътъ е слуга, дошълъ на земята да работи, да свърши нѣкаква работа, да изкара прехраната си. Тръбва ли да го спирате отъ пжтя му? Жената трѣбва да гледа на мжжа като на братъ, а мжжътъ на жената — като на своя сестра, за да могатъ взаимно да работятъ, да свършатъ дадената имъ работа.

Съвременнитѣ хора не сж дошли още до идеята на братство и сестринство, а се наричатъ ангели. Мжжътъ казва на жената, че е ангелъ, че не може да живѣе безъ нея. И жената казва на мжжа ангелъ, но докато се ожени за него. И мжжътъ, и жената сж ангели, но безъ крила. Преди да се оженятъ, единъ за другъ тѣ сж ангели. Щомъ се оженятъ, крилата имъ веднага падатъ. Има единъ начинъ, по който могатъ да израснатъ крила на човѣка за една година, даже и за деветъ месеца. Кой е този начинъ? Като приложатъ любовта, знанието и свободата въ живота си. Знанието и свободата, това сж дветѣ ржце на човѣка. Като погледне дѣсната си ржка, човѣкъ трѣбва да знае, че това е истината въ него, която го прави свободенъ. Като погледне лѣвата си ржка, да съзнава, че разполага

съ известно знание. Това изисква съврѣмѣното възпитание — не да бждешъ господарь на сърдцето и на ума си, но да знаешъ, какъ да се обхождашъ съ тѣхъ. Не казвайте, че сърдцето ви е лошо, но отнасяйте се добре съ него. Не казвайте като Давида, че въ грѣхъ ви е родила майка ви. Въ любовъ ме роди майка ми, и азъ ще живѣя по любовъ. Колкото да е лошъ животътъ на вашето минало, единъ день той ще се превърне въ скжпоцененъ камъкъ. Нѣма да остане нѣщо въ свѣта, съ което Богъ да не примири човѣка, но затова се изискватъ дълги години. Човѣкъ трѣбва да мине презъ голѣми опитности и страдания, докато разбере, че всичко, което Богъ е създалъ, е велико. Човѣкъ трѣбва да разбере, че отъ нищо не е лишенъ. Стремете се тази година къмъ придобиване на Божествени нѣща, защото само тѣ не произвеждатъ противоречия. Всѣка Божествена идея носи свѣтлина за човѣшкия умъ и за човѣшкото съзнание. Ако идеята произлиза отъ земята, тя носи тъмнина за човѣшкия умъ. Всѣки гласъ, който иде отъ дълбочината на земята, носи тъмнина за човѣка. Всѣки гласъ, който иде отъ центъра на слънцето, отъ Божественото, носи свѣтлина за човѣшкия умъ. Вие ще бждете изпитвани чрезъ свѣтлината и тъмнината, въ които се движите. Затова е казано въ Писанието: „Изпитвайте духоветѣ!“ Когато гласътъ иде отъ тъмнина, изпитвай го; когато иде отъ свѣтлина, възприемай го и прилагай!

Нѣкои казватъ, че човѣкъ трѣбва да се противи на дявола, т. е. на злото въ свѣта. Не, не се противете на злото, нито се борете съ него, но извадете огледалото си и го накарайте да се огледа. Огледа ли се, злото веднага ще избѣга. Следователно, щомъ дойде изкушението въ васъ, веднага извадете огледалото си и наблюдавайте, какво ще стане. Чудотворно е това огледало. Огледа ли се изкушението въ огледалото ви, всичко се разрешава. Огледалото е свѣтлината на живота. Въ тази свѣтлина ние се оглеждаме. Дето е свѣтлината, тамъ е огледалото.

Бждете свободни, да проявите любовта си тази година така, както никога не сте я проявявали. Това значи: проявете любовта си въ свѣтлината на живота. Проявете мислитѣ и постѣпкитѣ си въ свѣтлината на живота. Проявете свободата си въ свѣтлината на живота. Радвайте се на всичко, което направите при тѣзи условия, безъ да съжбялявате нѣкога. Каквото направите, знайте, че има Единъ, Който постоянно ви наблюдава. Той е Онзи, Който ви обича и Който живѣе въ вашия умъ и въ вашето сърдце. Той говори тихо на ухото ви, като ви показва начинъ, по който можете да изправите живота си. Ако Го слушате, животътъ ви ще бжде изправенъ, нѣма да има плачъ. Тази година не трѣбва да плачете. Който не се е доизплакалъ, той има право да плаче; който се е доизплакалъ, той трѣбва да пѣе.

Желая ви тази година да се подмладите. Любовта подмладява човъка. Тя доставя необходимитъ вещества за подмладяване; знанието прилага тия вещества, а истината ги показва. Любовта е козметиката въ живота. Знанието ще приложи красивото, а истината ще покаже това, което е изработено, за да може, който види, да каже: Ето човѣкътъ! Съ други думи казано: Облѣчете се въ хубавата премѣна на любовта, въ красивия животъ на мъдростта и въ удобнитъ кройки на истината. Само истината може да даде красиви линии на очитъ, на веждитъ, на носа, на устата на човѣка.

И тъй, понеже 1939 г. е епохална, желая ви разумно да използвате всички условия, които тя носи. Ако не ги използвате, сѣщитъ условия ще дойдатъ, но въ 1999 г. Вие сте работили стотици години, именно, за тази година. Ако тази година работите съзнателно върху себе си, вие ще имате по-голѣми постижения отъ тия, които сте имали отъ времето на Адама до днесъ. Като мине това време, ще се убедите въ истинността на думитъ ми. Благото, което тази година носи, е резултатъ на Божието Слово, на Великото въ свѣта. Всички трѣбва да работимъ за възстановяване на Царството Божие и Неговата правда въ нашитъ улове, сърдца и души. Приложете ли това нѣщо въ живота си, ще бъдете радостни и весели. Презъ тази година не се позволяватъ никакви оплаквания.

Желая ви тази година да се запалите съ свещения огън на любовта. Желая ви поне да посадите всички желания на вашата душа, ако не можете изведнъж да ги реализирате. Желая ви да посадите своите добри мисли, чувства и постъпки и, като ги поливате грижливо, да видите, че сте реализирали нѣщо. И тогава, като си замине тази година, да бъдете доволни отъ себе си, че сте постигнали нѣщо. За онѣзи, които изпълняватъ изискванията на 39 година, тя ще се продължи и следващата. За онѣзи, които не изпълнятъ великитъ закони, ще дойде 1940 г., която завършва накрая съ нула, съ яйце. Значи, презъ тази година човѣкъ трѣбва отново да мѣти това яйце, докато се излупи. За да реализира своите желания, той трѣбва да чака добри условия на живота, които ще дойдатъ едва презъ 1999 година. За онѣзи, които слушатъ и изпълняватъ това, което имъ се говори, ще бждатъ постоянно въ 1939 г. За тѣхъ ще се заколи най-угоеното теле и ще имъ се даде угощение. Всички, които присѣствуватъ на Божествената трапеза, ще бждатъ благодарни за онова, което имъ е дадено.

Дръжте въ ума си мисълта: Пѣтътъ на Божията Любовь е осѣянъ съ всички възможности и условия за постижение.

✱

Беседа отъ Учителя, държана на 1. януарий, 1939 г., 10 ч. пр. об. София.—Изгрѣвъ.

